

„tignarlegt“ af manningnum sínum að keyra uxa, svo hún sendi hann tafarlaust til Ogden, til þess að fara að veita „maskínu-meistari“.

Bannihan var þar ekki nema tíu daga, en þegar hanu kom heim aftur fann hann miða nældan í tjaldskörina, og á hann var þetta skrifað:

„Kæri Benny:—

Reiðstu ekki og drektu ekki. Það gerir næstum því út af við mig að hugsa til þess, að þú útlærður „maskínumeistarin“, skulir þurfa að ganga í hversdagsvinnu. Eg veit að það muni særa hjarta þitt að lesa þetta bréf, en þegar þú kemst að því að eg hefi hlotið öldungis himneska atvinnu, þá vonast eg eftir að þú fyrirgefir mér. Eg ætla sem sé að ganga í þjónustu leikfélagsins „Tómás frændi.“

Vertu sæll

Þín „Litla Eva.“

Svo mörg voru þessi orð, og þau verkuðu eins og rothögg á Bannihan. Hann flutti sig búferlum burtu úr Utah, og hraktist með einum stórum innflytjendahóp til Vestur-Canada. Vinir hans sátu glaðir og ánægðir heima í hjónabandi sínu, hjá sínum margvíslegu tengdamæðrum. Hann lenti á búgarði í Alberta, en tók sér ábylisjörð í British Columbia, án þess þó að skemma útlitið um að deyja öreigi hið allra minsta.

Bannihan fékk skjótt atvinnu hjá Orsdale gamla í Edmonton. Hann átti að vera nokkurskonar fregnritari á jarnbrantinni og gefa skýrslur yfir vinnuna, bæði til Hr. Smiths og „Hins þögla“ sem kallaður var, en sem í raun og veru heitir Jones. Eftir að hafa talið teskeiðarnar hans vandlega í þriðja skifti, og ámint hann um að fara sparlega með eignir félagsins, lagði Orsdale gamli blessun sína yfir hann og sagði honum að fara guði á vald upp í Athabaska-fjöll.

Það er viðtekin regla á Grand Trunk jarnbrautinni að